

ובית האסורים כנ"ל. והנה כוונה זו היא אמיתית באמת לאמיתו לגמרי בכל נפש מישראל בכל עת ובכל שעה מאהבה הטבעית שהיא ירושה לנו מאבותינו. רק שצריך לקבוע עתים להתבונן בגדולת ה' להשיג החילו ורהימו שבליים וכולי האי ואולי וכו' כנ"ל:

פרק מב והנה במ"ש לעיל בענין יראה תתאה
 יובן היטב מ"ש בגמ' על פסוק ועתה ישראל מה ה' אלהיך שואל מעמך כי אם ליראה את ה' אלהיך אטו יראה מילתא זוטרתא היא אין לגבי מישה מילתא זוטרתא היא וכו' דלכאורה אינו מובן התירוצ' דהא שואל מעמך כתיב. אלא הענין הוא כי כל נפש ונפש מבית ישראל יש בה מבה' משרע"ה כי הוא משבעה חושים הממשיכים חיות ואלהות לכלל' נשמות ישראל שזכנן נקראים בשם חושים ומשרע"ה הוא כלל' כולם ונקרא רעיא מהיכנא דהיינו שממשיך בה' הדעת לבללות ישראל לידע את ה' כל אחד כפי השגת נשמתו ושרשה למעלה וניקתה משרש נשמת משרע"ה המושרשת בדעת העליון שבי"ם דאצילות המיוחדות במאצילן ב"ה שהוא ודעתו אחד והוא המדע בו. ועוד זאת יתר על כן בכל דור ודור יורדין ניצוצין מנשמת משרע"ה ומתלבשין בגוף ונפש של חבמי הדור עיני העדה ללמד דעת את העם ולידע גדולת ה' ולעבדו בלב ונפש כי העבודה שבלב היא לפי הדעת כמ"ש דע את אלהי אביך ועבדו בלב שלם ונפש הפיזה ולעתיד הוא אומר ולא ילמדו איש את רעהו לאמר דעו את ה' כי כולם ידעו אותי וגו' אך עיקר הדעת אינה הידעה לבדה שידעו גדולת ה' מפי מופרים

סופרים ומפי ספרים אלא העיקר הוא להעמיק דעתו בגדולת ה' ולתקוע מחשבתו בה' בחזק ואומץ הלב והמוח עד שתהא מחשבתו מקישרת בה' בקשר אמיץ וחזק כמו שהיא מקישרת בדבר גשמי שרואה בעיניו בשר ומעמיק בו מחשבתו כנדע שדעת הוא לשון התקשרות כמו והאדם ידע וגו' וכח זה ומדה זו לקשר דעתו בה' יש בכל נפש מבית ישראל ביניקתה כנשמת משרע"ה רק מאחר שנתלבשה הנפש בגוף צריכה ליגיעה רבה ועצומה כפולה ומכופלת. האחת היא יגיעת בשר לבטש את הגוף ולהכניעו שלא יחשיך על אור הנפש כמש"ל בשם הזוהר דגופא דלא סליק ביה נהורא דנשמתא מבטשין ליה והיינו על ידי הדדורי תשובה מעומק הלב כמ"ש שם. והשנית היא יגיעת הנפש שלא תכבד עליה העבודה ליגע מחשבתה להעמיק ולהתבונן בגדולת ה' שעה גדולה רצופה כי שיעור שעה זו אינו שזה בכל נפש יש נפש זכה בטבעה שמיד שמתבוננת בגדולת ה' יגיע אליה היראה ופחד ה' כמ"ש בש"ע א"ח סימן א' כשיתבונן האדם שהמלך הגדול ממ"ה הקב"ה אשר מלא כל הארץ כבודו עומד עליו ורואה במעשיו מיד יגיע אליו היראה וכו' ויש נפש שפלה בטבעה ותולדתה ממקור חיצבה ממדרגות תחתונות די"ס דעשיה ולא תוכל למצוא במחשבתה האלהות כ"א בקישי ובחזקה ובפרט אם הוטמאה בחטאת נעורי' שהעונות מברזלים כו' [כמ"ש בס"ח סי' ל"ה] ומ"מ בקישי ובחזק' שתתחזק מאד מחשבתו באומץ ויגיעה רבה ועומק גדול להעמיק בגדולת ה' שעה גדולה בודאי תגיע אליו עכ"פ היראה

תתאה הנ"ל ובמשאח"ל יגעתי ומצאתי תאמן וכדכתי'
 אם תבקשנה ככסף ובמטמונים תהפשנה אז תבין
 יראת ה' פי' כדרך שמחפש אדם מטמון ואוצר הטמון
 בתחתיות הארץ שתופר אחריו ביגיעה עצומה כך צריך
 לחפור ביגיעה עצומה לגלות אוצר של יראת שמים
 הצפון ומסתור בבית הלב של כל אדם מישראל שהיא
 בחי' ומדרגה שלמעלה מהזמן והיא היראה הטבעית
 המסותרת הנ"ל רק שברי שתבא לידי מעשה בבחי'
 יראת חשא להיות סור מרע במעשה דבור ומחשבה
 צריך לגלותה ממצפוני בית הלב שלמעלה מהזמן
 להביאה לבחי' מחשבה ממש שבמוח להעמיק בה
 מחשבתו משך זמן מה ממש עד שתצא פעולתה
 מהבחי אל הפועל ממש דהיינו להיות סור מרע ועשה
 טוב במחשבה דבור ומעשה מפני ה' הצופה ומביט
 ומאזין ומקשיב ומבין אל כל מעשהו ובוחן כליותיו
 ולבו ובמאמר רז"ל הסתבל בשלשה דברים כו' עין
 רואה ואוזן שומעת כו' וגם כי אין לו דמות הגוף הרי
 אדרבה הכל גלוי וידוע לפניו ביתי שאת לאין קץ
 מראיית העין ושמיעת האזן עד"מ רק הוא עד"מ כמו
 אדם היודע ומרגיש בעצמו כל מה שנעשה ונפעל
 באחד מכל רמ"ח איבריו כמו קור או חום ואפי' חום
 שבצפרני רגליו עד"מ אם נכוה באור וכן מהותם
 ועצמותם וכל מה שמתפעל בהם יודע ומרגיש במוחו
 ובעין ידיעה זו עד"מ יודע הקב"ה כל הנפעל בכל
 הגברים עליונים ותחתונים להיות כולם מושפעי ממנו
 ית' כמ"ש כי ממך הכל וז"ש וגם כל היצור לא נבחר
 ממך וכמ"ש הרמב"ם [והסכימו לזה חכמי הקבלה
 כמ"ש

ליקוטי אמרים

מקבלים וכו' וזהו ענין ההשתחוואות שבתפלת י"ח
 אחר קבלת עול מלכות שמים בדבור בק"ש לחזור
 ולקבל בפועל ממש במעשה וכו' כמ"ש במ"א :
פרק מג והנה על יראה תתאה זו שהיא לקיום
מצותיו ית' בבחי' סור מרע ועשה
טוב אמרו אם אין יראה אין חכמה ויש בה בחי' קטנות
ובחי' גדלות דהיינו כשנמשכת בחי' יראה זו
מהתבוננות בגדולת ה' דאיהו ממלא כל עלמין
ומהארץ לרקיע מהלך ת"ק שנה וכו' ובין רקיע לרקיע
כו' רגלי החיות כנגד כולן וכו' וכן השתלשלות כל
העולמות למעלה מעלה עד רום המעלות אעפ"כ נקרא
יראה זו יראה חיצונית ותתאה מאחר שנמשכת
מהעולמות שהם לבושים של המלך הקב"ה אשר
מסתתר ומתעלם ומתלבש בהם להחיותם ולקיימם
להיות יש מאין וכו' רק שהיא השער והפתח לקיום
התורה והמצות. אך היראה עילאה ירא בשת ויראה
פנימית שהיא נמשכת מפנימית האלהות שבתוך
העולמות עליה אמרו אם אין חכמה אין יראה דחכמה
היא כ"ח מ"ה והחכמה מאין תמצא ואיהו הבם הרואה
את הגולד פי' שרואה כל דבר איך נולד ונתהוה מאין
ליש בדבר ה' ורוח פיו ית' כמ"ש וברוח פיו כל צבאם
ואי לזאת הרי השמים והארץ וכל צבאם בטלים
במציאות ממש בדבר ה' ורוח פיו וכלא ממש חשיבי
ואין ואפס ממש כביט"ל אור וזו השמש בגוף השמש
עצמה ואל יציא אדם עצמו מהכלל שגם גופו ונפשו
ורוחו ונשמתו בטלים במציאות בדבר ה' ודבורו ית'
מיוחד במחשבתו כו' וכנ"ל [פ' כ' וכ"א] באריכות בד"מ